Gorwick tartományai

FÖLDRAJZ

Gorvik

Államforma: Névleges teokrácia, feudális anarchia
Tartományvezető: Bíboros
Uralkodói dinasztia: Amanovik
mellékág: Szanuka
Székváros: Ranaga
Fő tartományi jövedelemforrás: Feudális rablógazdálkodás, anarchikus mezőgazdaság

Területileg a második legnagyobb tartomány Gorwickban. Jelentős területnövekedését az Úr Ranagol 2231. esztendejében történt Dúlásnak köszönheti, amikor is az ideiglenesen meggyengült Kereskedő Hercegségekből hatalmas szeletet ragadhatott ki magának. Ezt az ügyes fogást sem akkor, sem pedig azóta nem bírta megtorolni rajta a Pyarroni Szövetség.

Északnyugat, észak és kelet felől Warvik határolja, partmenti terjeszkedésének délkeleten Akvilona szab határt, délről pedig a Gályák Tengere nyaldossa partjait. Gorvik egész területe egy lekopott röghegységen fekszik, határai nagyjából megegyeznek a Gorviki-hegyhát széleivel, bár délnyugat felé még komoly érdekeltségei vannak a Kereskedő Hercegségek krándúlta síkvidékein is.

Hatalmas, összefüggő erdőségek borítják, jóféle bükkösök, tölgyerdők. Sebes hegyi folyók, patakok rohannak völgyeiben, soknak hordalékában akár göröngynyi aranyrögöt is sodorhat a tajtékos ár. Kristálybélelt barlangjaiban medvék és farkasok tanyáznak, azok nemesítik a bőséges vadállományt. A meredek sziklafalakon, ahol már sem a múnok, sem pedig a kőszáli kecskék nem bírnak megkapaszkodni, büszke pillantású sólymok raknak fészket, hogy onnan felügyeljék égi birodalmukat.

A déli tengerpart erős kőujjakkal nyúl a haragvó hullámok közé és békés lagúnákat, csendes öblöket kerít a hajósoknak. Mindeközben titkon, a víz alatt veszélyes zátonyokkal teszi próbára mindazokat, akik tapasztalatlanul próbálnak a közelébe férkőzni.

A tartomány mezőgazdasága szegényes; majdnem minden fontosabb élelmiszerből behozatalra szorul. Az erdészetet és a vadgazdálkodást viszont nagyon komolyan művelik: még Shadonból hozták magukkal a kopárrá csupaszított hegyhátak szomorú képeit - és az ennek orvoslására kialakult erdészeti tudományokat. Gorvikban tehát nincsenek hatalmas írtások, erdőégetések, viszont gyakran találkozhat az utazó friss ültetvényekkel, kihelyezett vadetetőkkel.

A déli városok környékén, ahol sűrűbb a népesség, gyümölcsösöket, szőlőhegyeket művelnek, aminek terméséből legnagyobb részt ital készül: borból, pálinkából nem kényszerül behozatalra ez az országrész sem.

Iparát tekintve Gorvik legfőbb bevételi forrása a rablógazdálkodás. Komoly hajóflottája segítségével tartja állandó rettegésben a Gályák Tengerén közlekedő szövetségi és birodalmi kereskedőket, de nem kíméli az északról idevetődött toroni, asziszi gályákat sem. Mindez a majdhogynem háborús állapot folyamatos munkát ad a hajóépítő céheknek is; szinte minden nap vízre kerül egy-egy újabb remekművük, és a javítódokkok sem állnak soha üresen.

Bár gorviki kereskedőt nem támadnak meg, szárazföldi rablóhadjárataik régebben gyakran irányultak más tartományok területei felé. Főleg a vitás határvidékeken volt ez gyakori, ám a hosszú évszázadokig elhúzódó kardoskodások és villongások lassanként megszilárdították a végleges határvonalakat. Manapság már csak a Kereskedő Hercegségek nyőgik a „kényszeradót", amit évente-félévente be kell szolgáltatniuk egy-egy portyázó gorviki csapatnak.

Az északi területeken, a végeláthatatlan erdőségeket uraló bárók és grófok főleg a fakitermelésből és a kőszénbányászatból látnak hasznot, néhány szerencsésebb pedig az aranymosásból is: Bányászni ugyan nem érdemes azért a csekély ércmennyiségért, amennyit a hegyek rejtenek, de néhány láncra vert rabszolgát oda lehet ültetni a hegyi folyók partjára, egy-egy lyukas tányérral a kezükben…

A tartományt Amanovik alapította az Úr Ranagol 39. esztendejében, a vele együtt partra szálló cormasai és ronellai hajósokkal. Akkori határai egészen mások voltak; még beletartozott a mai Akvilona, a Gorviki-hegyhátból viszont csak a keleti peremvidék. Székvárosa Todvar lett, minthogy akkoriban az volt az egyetlen jól védhető erősség a területen. Szerepét később Wis vette át, az első jól megerősített kikötőváros. Gorvik tartománynak mindig is a hajózás volt az éltető gazdasága, ezért minden lehetséges eszközt megragadott annak érdekében, hogy minél szélesebb partszakaszt tudhasson a magáénak. Ez folyamatos háborúskodáshoz vezetett Akvilonával és a Kereskedő Hercegségekkel, sokszor a teljes összeomlás peremére sodorva az egész tartományt. A Dúlás idején viszont sosemvolt lehetőséghez jutott Gorvik: viszonylag kis haderővel hatalmas partszakaszt hasíthatott ki magának a meggyengült Kereskedő Hercegség területéből. Sebtében kiegyezett hát Akvilonával, és Wis átengedésével békét teremtett a keleti határainál. Cserébe többszázmérföldes partszakaszt, tucatnyi kikötővárost foglalt nyugaton. Tulajdonképpen Gorvik tartomány a Gorvik-hegyhátra került. Új székvárosa Ranaga lett, a tartomány pedig viharos gyorsasággal fejlődésnek indult. Megépítették a nagy vízikaput, az Inronilt, ami tulajdonképpen nem más, mint egy hatalmas térkapu Ranaga kikötőjében. A Gorvik-hegyhát tetején lévő Riolo-tóba nyílik, Ronil város kikötőjébe. Ezen az úton képesek meggyorsítani a rönkfaszállítmányokat, villámgyorsan lehet hadtesteket átjuttatni, és amire a legtöbbször használják: a frissen zsákmányolt hajókat itt tüntetik el az átalakítás idejére…

Az újonnan foglalt városok nagy része a mai napig sem lett igazán gorviki: Hiába székel bíboros úr a helytartói székben, hiába épültek a régi istenek templomainak helyére Ranagol templomok, a Kereskedő Hercegségeknek még mindig hatalmas befolyása van a gazdasági életre. A főpapságnak több a világi érdekeltsége, mint az egyházi, és ezek az érdekek mind az egységes tartomány ellen szólnak. A tartományúr bíborost a városok vezető papjainak testülete választja, és

egyáltalán nincs mit csodálkozni azon, hogy az utóbbi évtizedekben, mióta nincs igazi háborús fenyegetettség, egyre gyengébb kezű báb-bíborosok kerülnek ebbe a pozícióba. A legutóbbi, az Úr Ranagol 2268. esztendejében megtartott választáson egy nő, Henim con Sanuka lett a tartományúr bíboros…
Ami még egybetartja a városállamokra tagolódó Gorvikot, az talán csak a Lélekösvény lovagrend. Központjuk mái napig Todvarban van, tagjai mind magas rangú hadvezérek, ezred- és zászlóaljparancsnokok. Nincsenek túl sokan, alig pár tucatnyian, de az egész gorviki hadsereg a vezetésük alá tartozik. Régebbi őseik földbirtokosok, cabraok voltak, de az utódok már csakis Ranagol és a háború szolgálatában tevékenykedtek. Földjeik lassanként a gazdálkodásból élő bárók és grófok kezeibe vándoroltak át, így nekik ma már jóval kevesebb közük van a kereskedelemhez, mint a parti városok vezető főpapjainak. Számukra a tartomány szétesése rendjük és a hadsereg szétesését jelentené, amibe természetesen még csak belegondolni sem hajlandóak.

Todvar még az Amanovikok bukásakor függetlenítette magát Gorvik tartománytól politikailag, gazdaságilag egyaránt. A már jelentős katonai erővel bíró város ekkoron került Gorvik, Warvik és a gorviki síkságot elfoglaló Akvilona közös határára. Az előbbi tartomány komoly összeggel kívánta megvásárolni a támogatását, az utóbbiak pedig a velük szembeni toleranciát. Ez végül oda vezetett, hogy Todvar lovagjai vállalták ugyan a gorviki hadsereg kiképzését és vezetését, de csak a hitetlenek ellen voltak hajlandóak hadba szállni. Miután az Úr Ranagol 1227. esztendejében az utolsó idegenhitűt is kiverték a tartományból, visszavonultak sziklabércre épült fellegvárukba, Gorvik pedig saját erejéből volt kénytelen megvédeni megkurtított területének új határait a mindegyre terjeszkedő többi tartományoktól. Todvar azóta is a legjelentősebb katonai kiképzőközpont, a Lélekösvény lovagjainak vezetése alatt ezrek tanulják ki évente a kardforgatás és a háborúviselés mesterségét. Mindezért hatalmas összegeket kapnak Gorviktól és azoktól a más tartománybeli siedonoktól, akik itt akarják kitökéletesíteni szedett-vedett tudásukat.

A tartomány hatalmi züllésének egyenes velejárója az erkölcsi züllés és a közbiztonság romlása. A parti városokba egyre több fejvadász klán fészkeli be magát; jól megélnek az egymással civódó nemesek megbízásaiból. A bérgyilkosok gyorsan alkalmazkodtak a városi körülményekhez: egyre kevésbé követik a kráni tradíciókat, a méreg és a cselvetés jóval több szerepet kap a módszereikben, mint a harcművészet. Gyakran szövetkeznek helyi tolvajcéhekkel és mágiahasználókkal, felbérelni pedig akár már egy gazdagabb dzsad kereskedő is felbérelheti őket; nem a rang és a kiemelkedettség, hanem csakis a pénz számít náluk.

Akvilona

Államforma: Teokrácia
Tartományvezető: Bíboros
Uralkodói dinasztia: Salanovik
Székváros: Wis
Fő tartományi jövedelemforrás: Földművelés

Akvilona a legkisebb területű gorwicki tartomány. Nyugatról Gorvik, északról a Doblo-folyó és azon túl Warvik, keletről, délről pedig a Gorwick-öböl fogja közre ezt az országrésznyi mezőséget. Végeláthatatlan búzatáblákban vet hullámot a szél, tea- és gyapotültetvényeken sok ezer rabszolga dolgozik felügyelőik éber tekintete alatt. Széles, nyílegyenes szekérutak osztják fel a hatalmas birtokokat, színes kövekkel kirakott bekötőutak vezetnek a földesurak pazar vidéki rezidenciáihoz. Erdőt, de még csak ligetnyi facsoportosulást se látni sehol sem; talán csak a kastélyok díszkertjeiben van néhány messziről hozott különlegesség. A déli országút mentén, végig a Gorvik-öböl parján magas gát emelkedik - ez védi a termőföldeket a be-betörni akaró tenger ellen. A gát tükörképe északon is megtalálható, az a Doblo-folyót kíséri végig, és ősszel tesz nagy szolgálatot, amikor a hatalmas esőzések vize a Gorviki-röghegységből alázúdúlna az Akvilonai-síkságra. A két védmű Gatewar városában találkozik, ahol a Doblo is eléri a tengert.

Gatewar mellett két másik nagy kikötője is van a tartománynak: Óliem, a szent város, ahol Szent

Amanovik lába először érintett gorwicki talajt, és Wis, ami egyben a tartományi székváros. Akvilona messze a leggazdagabb gorwicki tartomány, mezőgazdasága, kereskedelme mesés vagyonhoz juttatta - juttatja ma is - a Fekete Bíborost és vazallusait. Rabszolgák hadával műveltetik földjeiket, egyetlen talpalatnyi helyet sem hagynak kihasználatlanul. Ez annyira igaz, hogy még a szomszédos tartományokban is híre van; állítólag még a nagyurak lakásdíszítő növényei is ehető termést hoznak. Földjükön minden megterem, oly' bőségben, hogy abból bőven jut a többi tartomány részére is. Mivel Gorwick nagyrészt hegyvidékre települt ország, Akvilona lett a helyi éléskamra. Az élelemért, pamutszövetért, selyemért, olajért cserébe jól csengő aranyat, fémeket és fát kapnak, esetleg egy-egy rabszolgafelkelés után új munkaerőt, mert tudvalevő, hogy ezeknek a zavargásoknak a megtorlása náluk annyi vérrel folyik, hogy utána hetekig szikkad a föld Ranagol templomai körül.
A tartomány másik különlegességei azok az apró, sekély sóstavak amik mindenfelé megmaradtak az egykori hatalmas mocsarak emlékeiként. A találékony tavasgazdák szódát nyernek ki belőlük, amit aztán hajókon messze földre visznek értékesíteni.

A hajós kereskedők még Abaszisz partjaiig is eljutnak, méghozzá biztonsággal; az ő pénzükből felszerelt tengeri vadászok a legjobb kalózok egész Yneven, és szinte kötelező módon követik őket veszélyesebb útjaikra. Ezek a portyák a kalózoknak is jövedelmezőek: hazatérésük után mindig akad a hajófenékben pár tucat eladó rabszolga…

Az akvilonai kalózok arról váltak hírhedtté, hogy sosem támadnak tűzerővel, vagy lékelősarkantyúval a kiszemelt hajóra, inkább megcsáklyázzák azt. A vérfürdőt sem szeretik, számukra az a legjobb, ha a legénységet minél hamarabb megadásra tudják kényszeríteni. Ennek a magyarázata igen kézenfekvő: az erdőségek nélküli tartományban rettentő sokba kerül egy új hajó, a hadifoglyok pedig igencsak kelendő árunak számítanak egy földművelő-rabszolgatartó társadalomban. Az akvilonai kalózok ezért aztán mindig hármas-tizes rajokban járnak, hogy biztosítsák a módszerükhöz szükséges túlerőt - hamar kiérdemelték ezzel a Tengeri Piranák nevet. Elnevezésüket a Szárazföldi Piranáktól örökölték - régóta hírhedt akvilonai fejvadászokról -, akik ha csak tehetik, tucatnyian, lesből támadnak áldozatukra, így véve elejét esetleges nemkívánatos fordulatoknak.

Amanovik annak idején az Abrado-hegység délnyugati lábain és a Niddigs-fensíkon alapította meg Akvilonát, hatalmas, kies területen, rövidke déli partszakasszal, két kicsi kikötővárossal, melyek közül a Doblófolyó torkolatánál álló Hanel lett a székváros. Állandó támadások érték Gatewar felöl, ami akkor még gorviki város volt, és partmenti terjeszkedésre törekedett. Warvik északról akart a Salanovikok földjére törni, hogy déli kikötővárosokat szerezzen magának, Rokmund pedig az egész fennsíkot kívánta uralni. Ezekben a nehéz időkben csak a kőkeményen helytálló papságnak volt köszönhető, hogy a nemesség nem hódolt be egyik irányba sem. Kemény harcokban verték ki a portyázó gorviki rablóhadakat, Ranagol hatalmát használva ellenük. A harcos papok nehéz vasakat öltöttek, seregeik megállásra, majd visszavonulásra kényszerítették a délre nyomuló warviki Ranagol-lovagokat, Abrado és Rokmund viszont még sokáig jelentett számukra komoly veszélyt jól képzett fejvadászaival. A kegyetlen évszázadok megkeményítették a vezető papi réteget is: csak az számíthatott komoly sikerekre az életben, aki maga is kíméletlenül erre törekedett. A nemesi családok elsőszülöttje hagyományosan pap lett; így biztosította, hogy a birtok továbbra is a család tulajdonában maradjon. Pap örökös nélkül egy család birtoka az egyházra, így a bíborosra szállt vissza. A további nemesenszületettek előtt két választás maradt; vagy a hadseregbe léphettek be, vagy a harcos papok közé, amely csoport a hosszú évek alatt kezdte felvenni egy lovagrend formáját. Ők magukat csak Emelkedetteknek nevezték, és úgy tartották, hogy csakis ők tudják majd kellő erővel képviselni az egész tartomány érdekeit. Nézeteik szembeállították őket a bíborossal, viszont tényleg hatalmas haderőt képviseltek, így nem lehetett nélkülözni a meglétüket. Az Emelkedettek ideje az Úr Ranagol 1226. esztendejében jött el, mikor is Akvilona bíborosa őket küldte „felmentő seregként” a shadoniaktól szorongatott Gorvik segítségére. A harcos papok hada leözönlött a két hegység közötti alföldre, és elsöpörte

Domvik kevély seregét. A „felszabadított” területeket aztán testvériesen felosztották egymás közt a rend nagymesterei, és több mint ezer esztendeig tűzzel-vassal védték Gorvik tartomány ellen. Kiegyezést csak a Kráni Dúlás hozott; ekkor a békéjüket Gorvik Wis városának (későbbi székvárosuknak) átengedésével vásárolta meg.

Közben a többi vetélytárs sem tétlenkedett; a messzeföldön hírhedtté vált Giribichi Vértestvérek az Úr Ranagol 1412. esztendejében egy sikeres akciójukkal végleg kipusztították Akvilona örökös bíborosi dinasztiáját, a Salanovikokat. A tartományra végre rátehette a kezét Abrado hercege, ám ez kérész életű uralomnak bizonyult: az Emelkedettek azonnal függetlenítették magukat az általuk „hitszegőnek" bélyegzett északi tartományrésztől, az eképpen meggyengített vidékre pedig nagyon hamar lecsaptak Warvik déli kikötőkre éhes lovagjai. A közel négy évtizedes harcokban elgyötört lakosok végül fellázadtak tehetetlen hercegük ellen, és az Emelkedettek segítségéért folyamodtak. Ők nagyon egyszerűen oldották meg a problémát; bíborosuknak kérték fel a warviki Suttogó Fivérek-lovagrend egyik beavatottját, Terda Radovik an Warvikot, majd a „megszálló" hercegi csapatokat kiűzték Akvilonából. Warvik paplovagjai elfoglalták a Niddigs-fennsíkot, az Abrado-hegység délnyugati lábait, Hanel és Gorgo városát, tehát az eredeti akvilonai területeket. Az Emelkedettek pár évtized múltával ismét függetlenítették magukat, ám most nem tudták vérrel kivívni szabadságukat; az Úr Ranagol 1477. esztendejében Terda Radovik, választott bíborosuk király lett Warvikban, majd egységbe kovácsolta egész Gorwickot, az Emelkedettek birtokait pedig megajándékozta az Akvilona tartományi címmel. Az Emelkedettek vezetőit lovaggá ütötte, felhatalmazta őket a bíborosválasztó joggal, majd feloszlattatta rendjüket. Öt esztendeig úgy látszott, a tartomány területének nagyobbik felével együtt elveszítette minden önállóságát is. A kalandorkirály eltűnésekor viszont

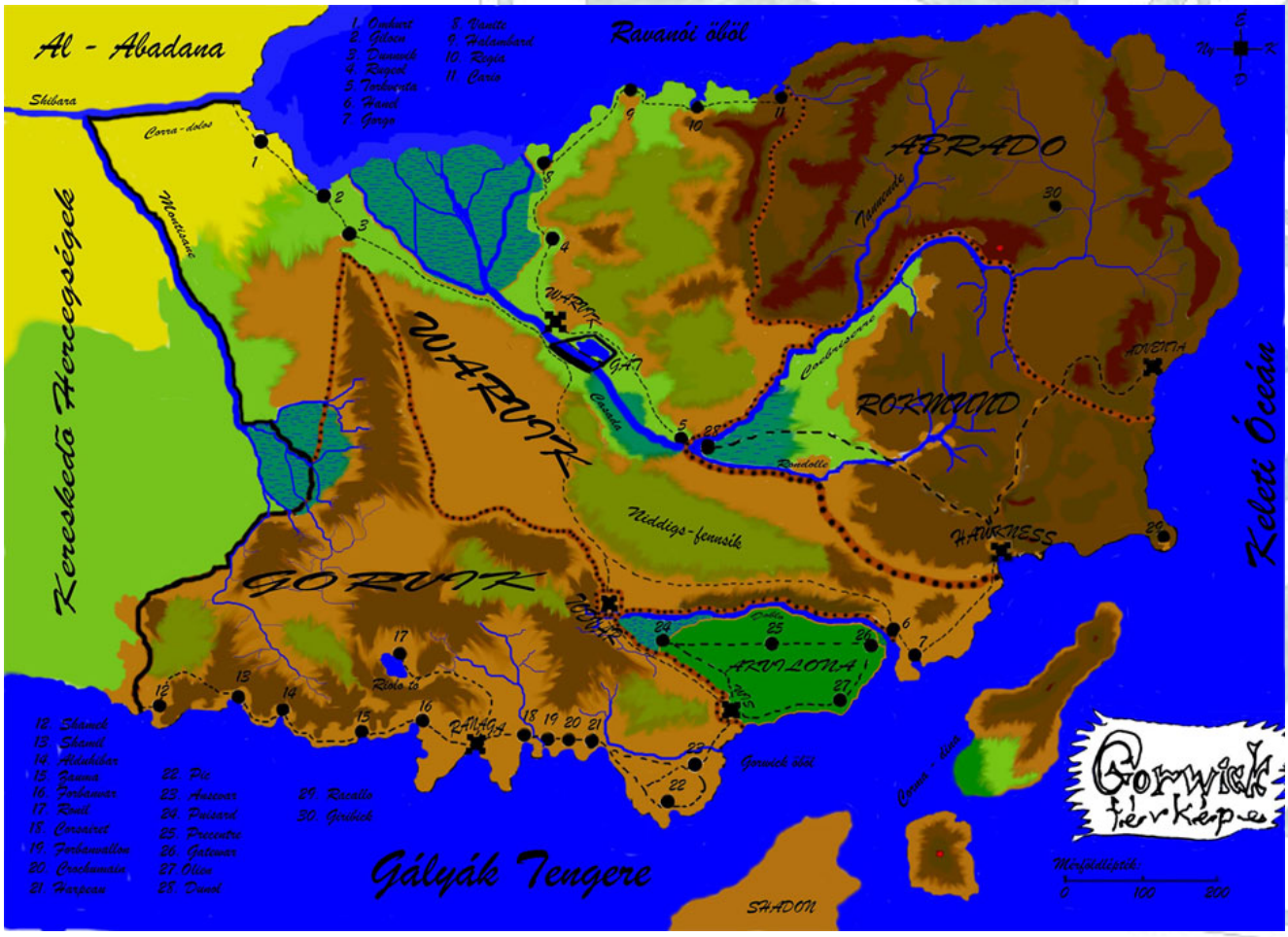

erősen rácáfolt ezekre a téveszmékre. Napok alatt állt össze ismét a lovagrend, ami mintha addig se szüneteltette volna munkáját, kész tervek alapján kaparintotta vissza területének irányítását, a tartományi előjogokat. Ettől kezdve beszélhetünk a tartományban teokráciáról, keménykezű egyházról, választott bíborosokról. Az ő irányításuk alatt pár száz év elteltével igazi virágzó gazdaság alakult ki az eredetileg mocsaras, árvizektől áztatott területen.

Warvik

Államforma: Teokrácia
Tartományvezető: Bíboros-paplovag
Uralkodói dinasztia: Danavik
Székváros: Warvik
Fő tartományi jövedelemforrás: Egyszerűen nem meghatározható

Kétségtelenül a legnagyobb tartománya Gorwicknak, mind területi, mind politikai vonatkozását tekintve. Rézsút szeli át az egész félszigetet, északon a Ravanoi-öbölig, egészen a Taba El-Ibaráig nyúlik fel - a perzselő homokon mái napig bizonytalan az Abadanával és a Kereskedő Hercegségekkel közös határvonal. Nyugati, délnyugati irányban viszont vérrel festett dombhátak mutatják a gorviki földek kezdetét; hatvan év öldöklő háborúja határozta meg a mai helyüket. Keleten az Abrado nyugati hegyei alatt húzódik, majd a Coebriserre - a helybéliek nyelvén ez Hullaszállítót jelent -, Gorwick legnagyobb folyója mentén fut tovább a határvonal. Rokmunddal osztozik a Rondolle-folyón és a Hawknwessi-dombságon, délen még van egy viszonylag rövid partszakasza a Gorwick-öböl mentén, aztán a Doblo-folyo zárja le a tartományt Hanel városától Todvar váráig.

A „Folyók Országa” néven is emlegetett Warvik sík területein hatalmas mocsarakat váltanak még hatalmasabb legelők - sivatag és posvány. Az itt nyomorgó parasztoknak nem sok esélyük van a földművelésre; amit nem szárít ki a forró napsütés, azt elviszi az évi két-három árvíz valamelyike. Errefelé igazából csak az állattenyésztés kecsegtet némi sikerrel. A mocsarakban bivalycsordák és disznókondák dagonyáznak, a magasabb területek legelőin kötött habitusú nehéz lovak ménese nyargalászik a szabad ég alatt. Az északibb, sivatagosabb területeken szánalmas kecske- és birkanyájak legelgetik a szikkadt, savanyú füvet, pásztoraik pedig naphosszat lesik a láthatárt, hogy mikor kell futva odébbállniuk valami betörő dzsad haramiasereg elől.

A Gorvik-hegyhát ideeső részein falvak sokasága fekszik. Gyümölcsösöket, szőlőültetvényeket is művelnek, ám a legtöbb területet a hatalmas selyemtelepek kötik le; alacsonyan nevelt eperfákon selyemhernyók millióit gondozza parasztasszonyok hada. Minden évben szekérkonvojok viszik az ország legfelkapottabb ruhaanyagát a városi takácsműhelyekbe, a helyi uraságok mégis talán a legszegényebbek az összes gorwicki nemesek közül: hiába sanyargatják alattvalóikat, a keménykezű radovikánusok szinte minden jövedelmüket felélik állandó háborúskodásaikkal.

Az Abrado-hegység északi Magashegysége és délnyugati dombnyúlványai szintén Warvik uralma alá tartoznak. Itt is nagyszámú a lakosság, a hatalmas erdősségeket jónéhány kis bányászváros teszi változatossá. A belőlük vezető szekérutak mind a Warviki Országútra vagy a Rondolle-folyó partjára vezetnek.

Mivel a hegyes-völgyes-alföldes vidéken csak kevés, nagyon rossz minőségű út található, a warvikiak egy egészen sajátságos módját alkalmazzák az áruszállításnak: az Abrado-hegységből kitermelt fát hatalmas tutajokká összeácsolva úsztatják le a Rondolle- és a Casada-folyókon, a bányákban kitermelt fémekkel - vassal, rézzel, ónnal - megpakolva. A Rondolle nem sokkal Torokwenta városa felett ömlik a Coebriserre vizébe. Innen már hajózható a tengerig és innentől leselkednek a szállítmányra a rokmundi tartomány fenegyerekei - Dunol városának vízirablói. Ezért aztán Torokwentában fegyveresekkel őrzött dereglyékre rakják a fémet és a fát, majd a lassú árral a tengerig sodortatják magukat. A visszaút valamivel körülményesebb: korbáccsal hajtott rabszolgák serege vontatja fel a hajókat, végig a többszáz mérföldes partvonalon, élelmiszerrel, ruhanemükkel és minden olyasmivel megpakolva, amire a warviki lakosságnak szüksége van.

Rabszolgákat csak erre, a veszélyesebb bányák tárnamunkáira és a Gát működtetéséhez tartanak. A folytonos háborúskodásból rengeteg hadifogolyra tesz szert a tartomány, ám az

előbb említett helyek folyamatos utánpótlást igényelnek belőlük. Az esetleges felesleget inkább eladják szomszédaiknak; Warvikban a legszélesebb a parasztság és a közemberek rétege, nem szorulnak hát a rabszolgák silány munkájára.

Rengeteg a katona is: a tartományban nem csak a nemesek sokadszülöttei léphetnek erre a pályára, hanem bármelyik szabad warviki. A fegyveres kiképzés természetesen itt sem ingyenes és a borsos tandíjak erősen megszelektálják a hadseregbe kerülőket; a nincstelenek és a földönfutók így ezen az úton sem lesznek fegyverforgatókká. Warvik rendelkezik a legerősebb hadsereggel egész Gorwickban, mégsincs túl sok esélye arra, hogy az ő uradalma alatt egyesüljön ismét az egész ország. Északi birtokait folyamatosan zaklatják az Abadanai portyázók, és szinte minden emberöltőre jut egy jelentősebb dzsad vezető, aki meghirdeti ellenük a dzsihadot - a szent háborút - és komoly hadak élén tör Warvik földjére. Szüntelen tartó birkózás folyik Torokwenta és a torkolat túlpartján pöffeszkedő Dunol városa között is; valóságos kis hadseregnek kell ügyelnie a vízi útvonal biztonságára. Végül pedig a tengeren sincs nyugta; északi kikötőit a dzsadok, a délieket Shadon hadigályái fenyegetik. Bár Warvik rendelkezik a legkomolyabb hadiflottával, ennek legjelentősebb hányadát leköti a szigetbirtokok - Corma-dina és a környező szigetcsoport - védelme. Szabad tengeri vadászok nincsenek köztük; még a legkalandosabb természetű kapitány is a warviki haditengerészet katonája. Aki warviki kalóznak mondja magát, az legfeljebb csak valamelyik haneli vagy gorgoi kereskedő által pénzelt szerencsevadász lehet, az ilyenek életére pedig tapasztalt, a környék vizeit és vadászait ismerő tengerészek egy lyukas rézgarast sem adnak. Ha tévednek, abból legendák születnek…

Warvik iparát tekintve a fegyverkovácsok és a hajóépítők céhei a legjelentősebbek, de szót érdemel a kohászat is, hiszen az öntödékből kikerülő bronz és acél nagyrészt fedezi a tartomány szükségleteit.

Amanovik halála előtt a Danavikokra bízta Warvik tartományának vezetését, és azok két évezred elmúltával, mái napig eleget is tesznek feladatuknak. A birtok a kezdetekkor még feleakkora területen létezett, mint manapság, még kikötővárosai sem voltak, csak egy mocsaras kis partszakasza a Casada torkolatvidékén, a Ravanói-öböl déli partján. Keskeny sávként szorult Gorvik és Abrado közé, az itt letelepedő shadleki kóbor lovagokról senki se hitte volna, hogy egy emberöltőnél tovább húzzák ezen a silány vidéken. A lovagok azonban sorra hozták a hihetetlen meglepetéseket: Még az elején megállapodtak, hogy Suttogó Fivérek néven rendházat alapítanak, melyben egy súlyra helyezik a harcot és Ranagol szolgálatát. Vérszövetséget kötöttek, és vezetőt választottak maguk közül. Ő lett Shierro Danavik an Warvik, akit egyben nyugodtan nevezhetünk az első Ranagol-paplovagnak is. Mialatt Amanovik a shadoni hadsereg elől bujkált, Shierro Danavik lovagjai élén a sivatagba űzte a betelepült dzsad lakosokat, majd miután megtisztította a Gorvik-hegyhát északi részét, lerakta Warvik várának alapítókövét a Casada-folyó sziklatornyokkal őrzött szorosa felett. Hatalmas munkát végzett az ország első, bizonytalan időszakában a határok megszilárdításáért, komoly részt vállalt az utak, városok építéséből, a kráni jövevények letelepítéséből. Raquo Amanovik saját kezűleg kente fel bíborosnak, később pedig örökös tartományúrnak nevezte ki, Warvik helytartójának, minden birtokaival együtt. Utódai kétségtelenül büszkék lehettek rá, bár nekik is jutott éppen elegendő feladat, amiknek megoldása nem kisebb hősiesség volt. Mai napig véres csaták dúlnak az északi határvidéken. A dzsadokat csak lépésről lépésre lehetett visszaszorítani a Taba El-Ibara forrásságába, ám Omhurt, a dzsadok szent városának elfoglalása óta még vadabbul támadják a helyőrségi csapatokat. Omhurt jelentéktelen kis kikötőváros, Warvik szempontjából is csak annyiból jelentős, hogy kiindulópontja volt a dzsad rablóhadjáratoknak. Hiába rombolták földig a „szent” templomot, hiába építették helyére Ranagolét, a helyzet mit sem változott.

Lassanként felépült Warvik fellegvára, köré város telepedett, majd megépült a Gorvik-hegyhát legészakibb erőssége Dúnvik és kihelyezett kikötő-

városrésze Giloen is, amit ötven mérföldes, fallal szegélyezett út köt össze az anyavárossal. Ekkor már asztalon volt a Gát tervrajza is; azé a monumentális zsiliprendszeré, mellyel a város alatti tavat kívántak duzzasztani, és ami biztosította volna a Casadán keresztül a tengeri összeköttetést. A lassú építkezést minduntalan fegyveres konfliktusok akasztották meg, melyek közül a legjelentősebb a Gorwick királyával vívott közel hatvan esztendős függetlenségi háború volt:

Az Úr Ranagol 1167. esztendejében Warvik kinyilvánította függetlenségét, sőt igényt jelentett be egész Gorwick trónjára. Az ilyen nyílt kihívásra Ranagol ege alatt csak egyféle válasz létezik: fegyveres. Az Amanovik dinasztia sereget küldött a Danavikokra. A harcok elhúzódtak, mindkét tartományt hátráltatták saját gondjai is: Warviknak, miközben északon folyamatosan védte határait, Akvilona ellen is csapatokat kellett állítania, hogy a déli kikötők elfoglalása után délről, a tenger felöl közelíthesse meg Gorvik akkori székvárosát, Wist. A Salanovikok kemény ellenállása viszont újra és újra meghiúsította a végső győzelmet. A gorvikiaknak jóval nagyobb gonddal kellett szembenézniük, ami végül is meghaladta erejüket: az Úr Ranagol 1216. esztendejében Shadon büntetőexpedíciót küldött a belviszályoktól meggyengült országra. A hirtelen csapás alapjaiban rendítette meg az egész országot: az Amanovikok lemondása kellett hozzá, hogy az egység létrejöjjön, és a tartományok egyesített ereje kisöpörje Domvik katonáit a Szentföldről. Warvik végül hiába kényszerítette térdre az Amanovikokat, a megüresedett trónra mégsem ülhettek fel, a Danavikok nem lettek elismert királyai Gorwicknak. Amit minden tartomány elismert - az saját függetlenségük volt. Fél évszázad sem kellett hozzá, hogy országuk darabokra essen, a további bomlást is csak a közös hit, közös nyelv és a közös ellenség fogta vissza.

Warvik a következő évszázadokban kegyetlen határháborúkat vívott Rokmunddal és Abradoval, előzőtől a Coebriserre-dombhátat védte meg, utóbbitól a Magashegyvidéket, az Abrado-hegység északkeleti láncolatát marta el. Mindeközben folyamatosan támadta Akvilona határait is, hiszen a függetlenségi háború óta nem tett le arról a szándékáról, hogy déli kikötőket foglaljon magának. Erre azonban csak az Űr Ranagol 1457. esztendejében támadt lehetőségük, mikor is az időközben Abrado hercegének uralma alá került Akvilona szembefordult világi tartományurával, és hogy ne kelljen kétfrontos háborút vívnia, Warvik felé tett békeajánlatot. A későbbi nemzeti hős, Terda Radovik, a Ranagol-paplovagrend akkori ifjonca vállalta az expedíció vezetését; háromezer nehézpáncélos élén vonult Rokmundon át egyenesen Adventa, az abradoi székváros felé. A herceg kénytelen volt visszavonni Hanel és Gorgo tájékán csatározó csapatait, ám azok nem küzdhettek meg az ifjú Radovikkal; mire megérkeztek, ő már régen a kikötővárosok felé tartott. Hanel és Gorgo lakosai felmentőként üdvözölték, de elküldeni soha többé nem tudták a warvikiakat - mái napig ők uralják mindkét várost. Abrado hercege jobbnak látta nem ujjat húzni a paplovagokkal - élt még népében a véres magashegyvidéki háború szörnyű emléke. A könnyű, gyors győzelem hatalmassá varázsolta Terda Radovik nevét. Hamarosan a lovagrend nagymestere, a gorwicki tartományokba indított hadjáratok vezére lett, és ő mindent megtett, hogy hírnevének eleget tegyen. Megreformálta a warviki hadsereget, megalapította a radovikánus lovagrendet, majd pár év leforgása alatt egységbe kovácsolta a tartományokat, az Úr Ranagol 1477. esztendejében pedig Gorwick királyává, Warvik uralkodóhercegévé koronáztatta magát.

A Danavikok időszakosan (öt esztendőre) a háttérbe kerültek, ám a hőskirály eltűnése - eltűntetése - után ismét visszavették a hatalmat, igaz, ez tíz év csatározásukba és az ország egységességébe került. Hogy biztosítsák hatalmukat és többé ne vehessék el jöttment alakok a bíborosi széket a fenekük alól, törvénybe foglalták, hogy ezentúl a tartományúr bíboros egyszemélyben a tartományi hadvezér és a paplovagrend nagymestere is lesz. A dolog bevált: igaz, hogy a Suttogó Fivérek-lovagrend eltörölhetetlenül „radovikánus" maradt, az is igaz, hogy tehetségtelen hadvezérek sorra vezettek eredménytelen hadjáratokat Abadana ellen, ám mái napig bizton ülhetnek helyükön; gorwick legnagyobb serege vigyázza uralmukat.

Az utóbbi évezred a fejlődésé volt Warvik egész területén. A szomszéd tartományoktól elhódított területeken városok

alakultak ki, megépültek a bányásztelepülések közelében az első nagykohók, befejeződött a Gát építése. Manapság jóval többen laknak városokban, mint falvakban. Még a fejvadászklánok is, amik hagyományosan hegyek között eldugott corgákban éltek, egyre-másra telepednek a városokba. Rájöttek, sokkal több haszonnal kecsegtet az alvilág vezetése, a védelmi pénzek behajtása, mint a völgyek mélyén bujdosás. A fejvadászok vezetői mind olyan klánbárók és klángrófok, kiknek a birtokában nem egy bánya és kisváros van, hatalmi törekvéseik pedig messze túlmutatnak birtokaik határainál. Ha lehet hinni a bölcs politikusoknak, mostanság ők azok, akik miatt a Danavik dinasztia leginkább félheti ágának kihalását…

Abrado

Államforma: Hercegség
Tartományvezető: Tartományherceg
Uralkodói dinasztia: Abrado
Székváros: Adventa
Fő tartományi jövedelemforrás: Bányászat

Gorwick északkeleti - az Abrado-hegység nagyobbik felét elfoglaló - tartománya. Északról és keletről tengervíz fogja közre, nyugati határát Warvik, a délit Rokmund alkotja. Égbeszökő, hósipkás hegycsúcsok földje ez, a Coebriserre hatalmas vízgyűjtője, ahol a gleccserfolyók őrült vágtában szakadnak le a mélységes szurdokvölgyekbe, törpefenyők kapaszkodnak kétségbeesetten az omladékos hegyoldalakba, ahol a legtapasztaltabb hegyi kecskék is csak óvatosan rugaszkodnak egyik szikláról a másikra. Kevés ösvény, és még kevesebb szekérút vezet e bércek

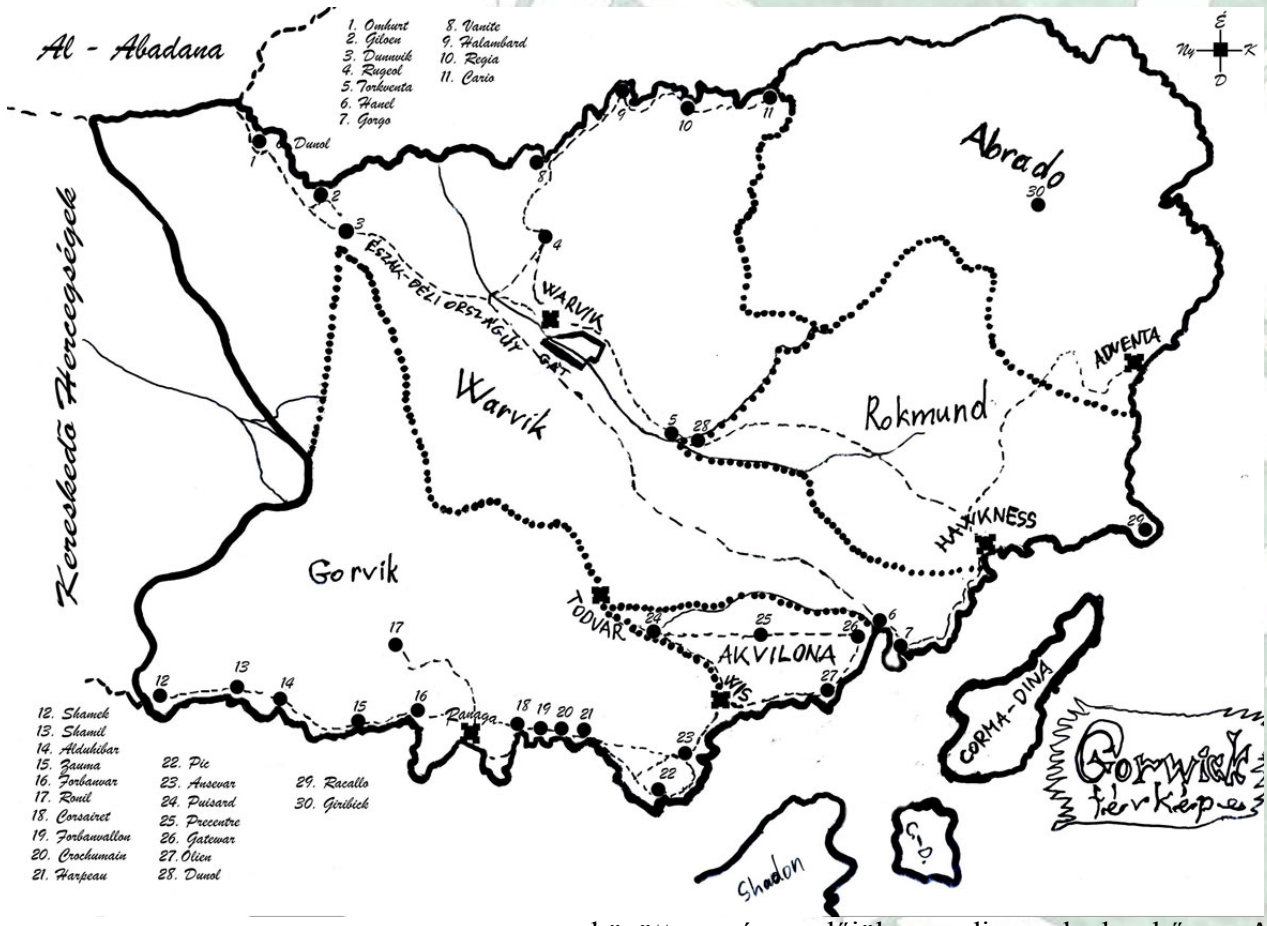

Gorwick politikai térképe

között, vámszedőjük pedig akad bőven: A törvénnyel bírók nemesi előjoggal és kemény katonákkal állják az utazók útját, a többiek sajátos fegyvereikkel; a föld hegyeket rengető kőlavinákkal, a levegő tüdőfeszítő ritkaságával és dermesztő

hidegével, a víz pengeéles hófúvásokkal, az éhező farkasok csattogó fogaikkal… A vám pedig gyakran nagyon drága: Ranagol temploma itt minden szakadék; fehérlő csontok mutatják, hogy áldoznak bennük rendesen.

A lankásabb területek erdős hegyoldalt, zöldellő hegyi legelőt jelentenek - errefelé még a fennsík is ismeretlen fogalom. Nem csoda hát, hogy a földművelés, a kertészkedés nem az abradoi jobbágyok kenyere. Kecskét, juhot, szelídített múnt tartanak inkább, hogy hús és tej legyen elegendő. Télen a völgyekben, nyáron a hegyi réteken legeltetik, ólmos végű bottal, borjúnyi medveölő ebekkel éjjel-nappal védik a nyájat farkastól, rablóktól, földesúri behajtóktól. Őseik már a gorvikiak előtti évezredben is ezt csinálták, nekik nem sokat változott az életük attól, hogy újfajta urakat kaptak a nyakukba. Barbárok maradtak, olyanok, amilyenek voltak, nem is igazán keveredtek el a többi népekkel; sem a dzsadokkal, sem a shadlekiekkel, a krániaktól meg épp úgy viszolyognak, mint minden normális tudattal megáldott lény. Nem is adóztak nekik sosem; a tavasszal leadott bárányok és gidák, a levágott hízóállatok húsának súlyát búzában, árpában kérik viszont, ők ugyanis csak így juthatnak kenyérgabonához. Általában Rokmund folyóvölgyi városkáiba, vagy a székvárosba mennek vásározni és a hosszú terelőút alatt bőven megfizetik a vámot úrnak és a természetnek egyaránt. Az első hóval aztán véget ér minden utazás; a keskeny ösvényeket tavaszig csak a legvakmerőbb hegyi vezetők járják, azok is teljes némaságban, nehogy megindítsák hangjukkal a meredek falakra tapadt hóréteget.

Az egymástól elszigetelt falvak csoportjait hegycsúcsokon trónoló sziklavárak vigyázzák, általában a közös szekérút felügyelésével. Az abradói grófok, bárók egyetlen biztosan behajtható adóneme az útadó, világos tehát, hogy ezeken az utakon a földesurak címeres sorompói jelzik a birtokhatárokat, s markukat tartó, jól fegyverzett katonák kezelik azokat. A nagyobb, elhanyagoltabb birtokokon nagyritkán előfordulnak önkéntes vámszedők is, ám Ranagol szigorú ege alatt ezek általában igen rövid életű társaságok; vándorpapok, fürge pásztorok viszik meg az ilyenek hírét a legközelebbi urasághoz, ők pedig ki nem hagynák az alkalmat, hogy néhány újabb rabszolgával növeljék bányáik hozamát.

A lávából dermedt hegyek gyomra tartományszerte kincsekkel van teli, amik között az arany és az ezüst ugyanolyan gyakori, mint a kén, vagy a vas. Néhány kivételes helyen abbitot, sőt mithrillt is rejthet a bányák mélye, ezek azonban - milyen furcsa - mind a tartomány hercegének tulajdonában vannak. Életveszélyes, kőkemény munka az ércek kitermelése, így ezt csakis rabszolgákkal végeztetik, s mivel a legtöbb bányához rendes út sem vezet, a kitermelt követ hátukra szerelt fémputtonyokban szállítják a völgymélyi kohókig vagy addig, amíg öszvérek hátára nem rakhatják át. Mindehhez a kellő lelki erőt gondosan kiképzett, korbáccsal, ramierával felszerelt fegyőrök adják.

A herceg jövedelmét saját területén működő bányáin és sorompóin túl csak a hűbéri adók és a tengeri portyázások bevételei képzik. Minthogy a tartomány székhelye, Adventa az egyetlen kikötő és város a tartományban, a hercegnek nem kell tartania vazallusai kereskedelmi előretörésétől; saját privigéliuma a tartomány kitermelt kincseinek hajós szállítása, értékesítése. Vagyonuk tehát mesésnek mondható: nem véletlen, hogy a tartományi hadsereg Abasziszban kovácsoltatott abbit páncélzatban feszít (amihez természetesen Abrado szállította a nemes fémet, kicsi híján szélütésbe kergetve ezzel az Otlokirt), hogy készen vásárol hajókat Gorvik építődokkjaiból, hogy kétezer éve őrzik háborítatlanságában határait és dinasztiáját - a Kránból áttelepült legkegyetlenebb fejvadász család -, a Démonfattyak gorwicki utódai.

Ezek a szörnyetegek az Úr Ranagol 50. esztendejében léptek Gorwick földjére, ugyanazon a térkapun keresztül, amin át előttük Shackallor küldte Amanovik felmentő seregét, amin át utána töméntelen ork- és goblinhorda is e világra szakadt, s amit azóta is ők őriznek, nehogy méltatlan szerzet juthasson a Sötét Birodalomba, vagy onnan ide. Állítólag a mái napig megőrizték kráni vonásaikat, hagyományaikat. A ferdeszemű harcosok szigorúan titkos corgákban laknak, harcművészeket megszégyenítő technikákat gyakorolnak, s olyan szavakat, melyek kimondásával ősi erőket szabadítanak fel a föld mélyéből. Még Abrado lakosai is csak

legendákat tudnak mesélni róluk; akik konkrét tényekkel szolgálhatnának, azoknak lelke már rég a Kosfejes Úr poklában ég… Legvalószínűbb mendemonda róluk az, hogy központi corgájuk, Giribick a térkapu köré épült, s ez kereken ötven mérföldnyi távlságra esik a Szent Föld egyetlen ma is működő vulkánja, a Raddúne lábától.

Abrado Gorwick krónikájának legnyugodtabb tartománya. A kráni fejvadászok által fenntartott viszonylagos „békében" az Abrado dinasztia több, mint ezer esztendeig ráérősen fejleszthette a tartomány rendszerét, iparát, felépíthette egyetlen városa, Adventa és a saját védelmi rendszereit, amik aztán napjainkig kikezdhetetlenül állják a sarat. Az Úr Ranagol 1195. esztendejében utolsóként mondta ki az Amanovikoktól való függetlenségét, majd egy jó évszázaddal később fegyverrel próbált újabb területekhez - Warvik északi partvidékéhez és Rokmund folyóvölgyeihez - hozzájutni. A sikertelenséget a kisnemesek álandó cívódásai okozták, melyek alapja nemritkán egy-egy birtokhatáron fekvő bánya, rövidebb-hosszabb útszakasz tulajdonvitája volt. Igaz, hatalmas áldozatok árán sikerült elfoglalniuk a Coebriserre-Rondolle-közét Rokmundtól, de szinte ugyanabban az évben elvesztették Warvikkal szemben a Magashegyvidéki Háborút, ifjú hercegükkel és jópár vasbányával együtt. A sikertelen hadjáratok után a hercegség defenzív politikába kezdett - diplomáciai cselszövésekkel próbált befolyást szerezni Akvilonában. Terveiket az Úr Ranagol 1413. esztendejében siker koronázta; Abrado hercege Akvilona helytartója lett. A szépreményű unió csak pár évtizedig létezett, 1457-ben lázadás, és Radovik első hadjárata zúzta szét. Az öreg herceg később be is hódolt Terda Radoviknak - historikusok mái napik vitatják ennek okait.

Jelenleg a biztos anyagi fedezettel, komoly gazdasági háttérrel rendelkező Abradok ismét defenzív politikát folytatnak, Warvik ellensúlyaként szintén erős flottát, hadsereget tartanak fent, minőségben pótolva a létszámbeli különbségeket. Komoly kereskedelmi kapcsolatot építettek ki Abaszisszal, jópár barátsági szerződés kötetett Rokmunddal, akiknek támogatásukért cserébe visszaadta a számára értéktelen folyóvölgyeket, Dunol lápszagú városát; s bár Warvik a fő ellenség, azért közös flottáik már jónéhányszor zúzták szét Shadon hajórajait Corma-dina partjainál.

Rokmund

Államforma: Feudális anarchia
Tartományvezető: Nincs
Uralkodói dinasztia: Névlegesen a hercegi Radun család, konkrétan jelenleg Liedor
Székváros: Hawkness
Fő tartományi jövedelemforrás: Rablógazdálkodás

A legváltozatosabb felszínű tartomány, bár területileg nyugati szomszédjának, Warviknak alig egyharmadát teszi ki. Északon a Coebriserre-folyó választja el Abradotól, délen, keleten kikötővároskák és halászfalvak sorjáznak a Keleti Óceán és a Gorwick Öböl partjain.
A legszegényebb tartományként számontartott Rokmund jobbágyai igazi nyomorban élnek: legtöbbje még sárból tapasztott viskóját sem mondhatja a magáénak. Domboldalakba kapaszkodó silány földjeiken kevés gabona terem, gyümölcsöseik majd' minden tavasszal lefagynak az Abrado csúcsai felől áramló fagyos levegőtől - ezt még selyemhernyótelepeik is gyakran megsínylik. Azt a keveset, amit őszig megtermelnek, súlyos adók tizedelik; az egyház és a földesurak behajtói gyakorlott szemekkel lelik meg az eldugott vermeket és kegyetlen indulattal suhintják korbácsukat a rajtakapott parasztok nyaka közé. A nincstelen jobbágyokat a törvényeknél is jobban röghöz köti az útadó, a minden város és nagyobb település határában felállított, az útmenti földeket birtokló nemesek pénzszipolyozó katonáival őriztetett sorompó.

A legjobb sorban élő nemtelenek a Coebriserre és a Rondolle folyók közében lakó pákásznépek. A mocsaras, lápos, szittyó-legelős vidéken a csíkhalászaton és a bivalylegeltetésen túl nem sok lehetőség van a megélhetésre, ezért aztán fosztogatással egészítik ki szerény jövedelmüket: Warvik a nagy folyók hátán úsztatja le erdőségeiből kitermelt, hajók építésére szánt rönkfáit, az ezekből összeácsolt tutajokon pedig a hegyek között kitermelt vas nyers tömbjei utaznak - mindkettő

hatalmas érték nem csak a lápvilágban, de egész Rokmund területén. A „mocsarak királya", Dunol grófja jelentős részesedésért cserébe nem csak szemet húny, de aktívan részt is vesz ezeknek a „víziaratásoknak" a kivitelezésében. Megközelíthetetlen földvárában biztos menedéket talál minden zsiványa, ha esetleg a warviki Torokwenta katonái büntetőhadjáratot indítanak a jólsikerült rablások megtorlására.

A rokmundi hegyek rengeteg kincset rejtenek, ám ezek kinyerése csak lassan megy: a feltáró munkák, berendezések, rabszolgák hatalmas költségeit egyetlen báró vagy gróf sem vállalja fel egykönnyen. Éves bevételeik nagyobbik felét udvartartásuk éli fel, a többit az állandó árnyékháborúk. Erre a tartományra jellemző az is, hogy teljesen hiányzik belőle az egység: az erősebbik jogán uralkodnak városok és bírtokok fölött a nemesi családok, klánok, szervezetek, és ezek csakis a saját biztonságukkal, gyarapodásukkal vannak elfoglalva. Ebből kifolyólag a tartománynak nincs állandó hadserege sem; a nemesi bandériumok, fejvadász testőrségek alkotják a tartomány derékhadát, a szerény zsoldért szerződő alkalmi szabad harcosok pedig a fegyveres söpredéket. A legkomolyabb haderőt a déli kikötővárosok fejvadászklánjai képviselik, vezetőik így gyakorta a városok egyik legbefolyásosabb emberei is egyszemélyben. Ezek a klánok mára szétválaszthatatlanúl egybemosódtak a helyi alvilággal és a romlott arisztokráciával, ezáltal létrehozva azt a sötét és dekadens vezetést, ami messze földön hirhedtté teszi őket.

Ranagol egyháza is furcsa képet mutat: nincs annyira háttérbe szorítva, mint Abradoban, nem csak kóbór igehírdetők és családi sebratorok - szertartásvezetők - tartják fenn a hit ápolását, de a világi életben szinte semmi jelentőségük sincs. Egyedül a bíboros rendelkezik egyházi birtokokkal, ezek jövedelme és az egész tartományra kiterjedő adóztatási joga jelenti miden világi gazdagságát. Rokmund hegyek közé bújtatott városa az övé, ami csak Amanovik idején volt jelentős erősség, azóta már átvette szerepét Hawkness, a legerősebb déli kikötő, ami közel két évezrede a tartományi herceg székvárosa. Rokmund városában áll Ranagol székesegyháza, jónéhány papi neveldéje, Gorwick legnagyobb apácazárdája. Ha valamelyik város templomot épít, vagy új papot kér egy megüresedett helyre, ide kell irányítania kérvényét, hogy aztán a bíboros személyesen intézkedjen ezügyben. A rokmundi papság legfontosabb szívügye a tartomány lakosságának lelki istápolása, kiemelkedésük útjának egyengetése. Nagyobbik részük egész életében úton van, a többi pap falvak, kisebb közösségek vezetésével foglalkozik.

Szent Amanovik annak idején csak a pillanatnyi politikai helyzetnek engedve nevezett ki a tartomány élére világi vezetést, tudniillik az akkori rokmundi hadsereg jóval ütőképesebb volt, mint a mai, ráadásul a kráni jövevények egyikének vezetése alatt állt. Komoly hitbéli nézeteltérés alakult ki a bíboros és a kráni hadvezér között, aminek a vége a bíboros rettenetes halála lett - a kráni egyetlen kiböffentett szavától szakadt apró cafatokra. Rokmund így került katonai vezetés alá, egy kráni dinasztia örökletében, ami csak hosszú évszázadok után szelidült gorwickivá, a tartományi hadúr hercegi címmé, a vasfegyelmű hadsereg züllött bandériákká. Ez utóbbiban - a hadsereg elzüllésében - nagy szerepe volt a hatvanéves háborúnak, amikor Rokmund hadserege az Úr Ranagol 1197. esztendejében vállvetve harcolt Warvik mellett, a tehetségtelen herceg vezetése alatt mégis szinte megsemmisítő csapást kapott az Amanovikoktól. A hazaszállingózó veteránok és az újonnan toborzott ifjoncok már Warvik ellen kellett, hogy hadba vonuljanak. A „zöldfülüek hadjárata" kegyetlen kudarcba fulladt, a herceg pedig ekkor vesztette el végleg a hadvezéri rangját. A dinasztia manapság csak egy a többi fennmaradásért küzdő hatalmi csoportosulás között, igaz, a tehetősebbek közül. A tartományi hadsereg szétesett; minden nemes saját testőrséget állított ki maga köré, a későbbi árnyékháborúk pedig lassanként megnövelték a tökéletesen képzett, halálosan hatékony fejvadászok - vagy inkább orgyilkosok - szerepét.

Érdemes még szót ejteni Rokmund hajózásáról is. Erre is igaz, hogy ahány város, annyi szokás. Racallotól északra, Adventa felé a városokban még halászcéhek tömörítik a hajósokat, elvétve akad néhány önálló kereskedő, nekik talán még tengeri vadászokkal zsúfolt karavellre is tellik, ám errefelé nem jellemző a kalózkodás. Racallo és Hawkness

viszont két veszett hírű kalózváros, a közéjük eső kisebbek pedig hűen utánozzák őket. A legutolsó halászladik is széles pengékkel hadakozó tengeri sideonokat rejthet, ha ezekből a kikötőkből fut ki. Véres kegyetlenséggel mészárolják le a kiprédált hajók matrózait és utasait, gyakran támadnak más tartománybeli hajókra, nem csoda hát, hogy mindenki vadászik rájuk.

Rokmund rettentő kaotikus tartomány; ahhoz, hogy igazán átérezze valaki a rendszerét, a személyes tapasztalat élményével kell gazdagítania magát.

2010.10.10.
Szerző: Krystohans
Forrás: Krystohans honlapja
Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk képei a forrás honlapról származnak, ott képezték a cikk illusztrációit. Eredeti forrásuk nem került feltüntetésre és nem ismert.